

Mưa tan...

ISSN: 2734-9195

09:05 27/08/2026

Mưa là phép thử mà thời gian dành cho những điều thật sự đáng nhớ. Bởi sau mỗi cơn mưa, thứ đọng lại là dư vị cảm xúc, là những hình ảnh không thể phai mờ trong tâm trí.

Mỗi khi mưa xuống, thành phố lại chìm vào khoảng lặng thăm thẳm. Trong màn mưa mờ đục, tôi tự hỏi: có bao nhiêu tâm sự đang trú ngụ dưới những mái hiên kia?

Mưa trút xuống cao nguyên như có bàn tay khổng lồ nhẹ nhàng buông thả một lớp tơ mỏng manh từ trời cao. Có lúc mưa ào ạt giống tiếng lòng ai đó không kịp kìm nén cảm xúc. Có lúc lại sục sùi thay lời thì thầm của đất trời gói ghém gửi niềm thương, nỗi nhớ vào từng giọt nước.

Mưa trải mình trên mái tôn cũ, trườn xuống từng con dốc ngoằn ngoèo, thấm đẫm vào từng gốc cà phê đang thì trở hoa trắng muốt. Cả không gian như chìm trong lớp thủy tinh mỏng, trong veo, long lanh đẹp nao lòng.

Mưa thì ào suốt đêm như thể ông trời cũng luyến lưu, không nỡ khép lại giấc mộng cuối canh tàn. Ánh sáng mờ nhạt của buổi sớm chưa đủ xé toang màn sương khiến không gian bằng phẳng, mơ hồ. Trên đỉnh đồi thông, những đám mây xám ngắt lơ lửng trôi. Không khí sũng ẩm, vương li ti từng hạt nước trong làn gió sớm. Mùi đất ướt ngai ngái hòa quyện hương cỏ dại bị giẫm nát loang ra dưới bước chân gấp gáp tối qua.

Qua lớp sương mỏng đọng trên kính, thành phố hiện lên mờ ảo tựa giấc mơ xa. Ở đâu đó, giữa màn mưa, tiếng gà gáy đơn độc vang lên khẽ khàng mà dứt khoát. Căn phòng nhỏ nơi tôi trú ngụ, chẳng có gì ngoài một chiếc bàn thấp, một hũ nến thơm cháy dở và cuốn sổ tay đã mòn mép nằm yên nơi góc bàn. Lặng nghe tiếng mưa gõ nhịp đều đều vang vọng tôi điểm tĩnh pha một tách trà nóng.

Hương trà ấm lan tỏa khắp căn gác, hơi nước thông dong phủ mờ ô cửa kính. Cả thực tại như tan vào sương khói, mờ nhòe nhường chỗ cho một miền **ký ức** âm

thăm trở lại.

Ảnh sưu tầm

Tôi phiêu bạt qua những nỗi nhớ xa xăm. Nhớ về mối tình chênh vênh tuổi 20, vội vàng, dễ quên như cơn gió lướt ngang qua phố thị. Tôi từng ngồi bên người ấy giữa lòng thành phố, tình cảm đến tự nhiên cũng như cách nó rời đi. Không lãng mạn cũng chẳng bi kịch, một mối tình mãi dừng lại ở độ tuổi đẹp nhất của đời người.

Rồi tôi nhớ về tuổi thơ nghèo khó bên mẹ. Nhớ đêm mưa mùa hè năm lên sáu, tôi cuộn tròn trong chiếc chăn ấm ngủ say sưa trong khi mẹ tất tả hứng nước mưa dột xuống trên mái ngói. Tất cả xô chậu, nồi niêu trong nhà đều đem ra xếp hàng hứng dột. Mỗi trận mưa lớn là một lần mẹ không tròn giấc ngủ. Đôi mắt mẹ ươn ướt, ngày ấy tôi ngây thơ nói "*mắt mẹ dính nước mưa.*".

Đó cũng có thể là một buổi chiều mưa năm trước, đúng tầm tan sở. Tôi tất tả chạy về đón con. Hôm ấy mưa lớn, dai dẳng và gió lạnh thấu da. Đường kẹt cứng, dòng người chen chúc sau tấm áo mưa mỏng tang. Ai cũng cố rút ngắn khoảng cách về nhà. Tôi dựng xe bên lề trường mẫu giáo, đôi giày ướt sũng, mắt cay xè, tóc rối bời vì gió. Con tôi đứng nép bên khung cửa sổ, ánh mắt đang ngân ngấn nước bỗng sáng rực lên khi thấy tôi. "*Mẹ tới rồi.*". Tôi khẽ nói, tay phủ tấm áo mưa che người con. Thằng bé tíu tít nói chuyện, cười khanh khách mặc kệ gió mưa gào thét ngoài kia. Chúng tôi dắt nhau đi, bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy tay tôi. Tôi bỗng nhận ra không có gì ấm áp hơn hơi ấm bàn tay con giữa chiều mưa buốt lạnh.

Mưa mãi miết chảy tràn qua những nếp gấp **ký ức** cũ kỹ. Mưa là phép thử mà thời gian dành cho những điều thật sự đáng nhớ. Bởi sau mỗi cơn mưa, thứ đọng lại là dư vị cảm xúc, là những hình ảnh không thể phai mờ trong tâm trí. Tôi không còn nhớ rõ mình đã đi qua bao nhiêu mùa mưa như thế trong đời.

Mưa tan, một vạt nắng nhè nhẹ len qua rặng thông phản chiếu lên mặt đất lấp lăm lấp những giọt nước lấp lánh tựa pha lê. Thành phố khẽ cựa mình lẫn trong những thanh âm mơ hồ chào ngày mới. Tôi khép cuốn sổ tay, nhấp thêm ngụm trà đã nguội. Dẫu ngoài kia là giông bão hay yên bình thì ngay tại nơi đây, trong khoảnh khắc này tôi vẫn đang sống, đang nhớ và đang yêu thương theo cách riêng của mình.

Tác giả: **Lê Thị Hằng**